

14 martie – 20 martie

Marile puteri și poporul lui Dumnezeu

Textul de memorat: „Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă.” (Daniel 11:35)

Trebuie să stabilim câteva puncte importante chiar de la începutul acestui capitol. În primul rând, Daniel 11 este în paralel cu schemele profetice prezentate în capitolele anterioare ale cărții. Mesajul profetic din capitolele 2, 7, 8, și 9 se întinde din zilele profetului până în timpul sfârșitului. În al doilea rând, apare o succesiune de puteri mondiale, puteri care adesea îl asupresc pe poporul lui Dumnezeu. În al treilea rând, punctul culminant al fiecărei scheme profetice este fericit. În Daniel 2, piatra distruge statuia; în Daniel 7, Fiul omului primește împărăția, iar în Daniel 8 și 9, sanctuarul ceresc este curățit prin lucrarea lui Mesia.

Capitolul 11 respectă aceste trei puncte de bază. Primul: capitolul începe cu împărății persani și le prezintă soarta și timpul sfârșitului, când împăratul de la miazănoapte atacă muntele cel sfânt al lui Dumnezeu. A doilea punct: descrie o succesiune de bătălii între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi și vedem ce efect au acestea asupra poporului lui Dumnezeu. Al treilea: capitolul se încheie cu un final fericit, când „muntele cel slăvit și sfânt” (Daniel 11:45) va aduce sfârșitul împăratului de la miazănoapte. Această încheiere pozitivă semnaleză sfârșitul răului și așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Duminică, 15 martie – Profețiile despre Persia și Grecia

1. Citește Daniel 11:1-4. Ce anume ne amintește aici de profețiile anterioare?

Gabriel îi spune lui Daniel că vor mai fi trei împărați în Persia. Ei vor fi urmați de un al patrulea, care va fi cel mai bogat dintre toți și va ataca Grecia. După Cyrus, în Persia au urmat la putere trei împărați: Cambyses (530-522 î.Hr.), Smerdis (522 î.Hr.) și Darius I (522-486 î.Hr.). Al patrulea împărat a fost Xerxes, menționat în cartea Estera ca Ahașveroș. El a fost foarte bogat (Estera 1:1-7) și a condus o armată vastă pentru a invada Grecia, după cum fusese spus în profeție. Dar, în ciuda puterii sale, el a fost învins de un grup mai mic de soldați greci viteji.

Nu este dificil să vedem că Alexandru cel Mare este împăratul viteaz care apare în Daniel 11:3 și care devine conducătorul suprem al lumii vechi. La vârsta de treizeci și doi de ani el a murit fără a lăsa un moștenitor. Astfel că împărăția a fost împărțită între cei patru generali ai săi: Seleucus în Siria și Mesopotamia, Ptolemeu în Egipt, Lysimachus în Tracia și părți din Asia Mică, iar Casandru în Macedonia și Grecia.

2. Compară Daniel 11:2-4 cu Daniel 8:3-8,20-22. Cum ne ajută aceste versete să îl identificăm pe Alexandru ca fiind puterea prezentată aici?

Ce putem învăța din această înșiruire de nume, date, locuri și evenimente istorice? În primul rând, aflăm că profeția s-a împlinit așa cum a fost prezis de mesagerul divin. Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată. În al doilea rând, Dumnezeu este Domnul istoriei. Poate avem impresia că succesiunea de puteri politice, conducători și împărății este pusă în mișcare de ambiția unor împărați, dictatori și politicieni de toate rangurile. Totuși Biblia ne descoperă că Dumnezeu este la cârmă și că El va roti roțile istoriei în conformitate cu scopul Său divin, care, în cele din urmă, va duce la eradicarea răului și la așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Luni, 16 martie – Profețiile despre Siria și Egipt

3. Ce ni se descoperă în Daniel 11:5-14?

După moartea lui Alexandru cel Mare, marele imperiu al Greciei a fost împărțit celor patru generali ai săi. Doi dintre ei - Seleucus în Siria (nord) și Ptolemeu în Egipt (sud) - au reușit să pună temeliiile unor dinastii care apoi au luptat una împotriva alteia pentru control.

Majoritatea cercetătorilor Bibliei înțeleg războaiele dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi profetizate în Daniel 11:5-14 ca făcând referire la multele bătălii în care au fost implicate aceste două dinastii. Profeția spunea că vor exista încercări de a uni aceste două dinastii prin căsătorie, dar alianța avea să fie de scurtă durată (Daniel 11:6). Antiohus al II-lea Theos (261–246 Î.Hr.), nepotul lui Seleucus I, s-a căsătorit cu Berenice, una dintre fiicele împăratului Egiptului, Ptolemeu al II-lea Philadelphus, totuși acea înțelegere nu a durat. Conflictul care îi implica direct pe copiii lui Dumnezeu a fost reluat. Astfel, Daniel 11 vorbește despre evenimente importante care urmau să aibă implicații în viața poporului lui Dumnezeu în secolele de după dispariția din scenă a profetului Daniel.

Din nou, putem întreba de ce Domnul ne descoperă înainte de vreme toate aceste detalii despre războaie în care împărății au luptat una împotriva alteia pentru supremație în acea parte a lumii. Motivul este simplu: aceste războaie au afectat și poporul lui Dumnezeu. De aceea, Domnul a arătat mai dinainte multele probleme cu care urma să se confrunte poporul lui Dumnezeu în viitor. De asemenea, Dumnezeu este Domnul istoriei și, atunci când comparăm scrierile profetice cu evenimentele istorice, putem vedea din nou că acest cuvânt profetic s-a împlinit întocmai. Dumnezeul care prezice vicisitudinile acestor împărății elenice care luptă una împotriva alteia este Dumnezeul care cunoaște viitorul. El merită toată încrederea și credința noastră. El este un Dumnezeu mare, nu un idol al imaginației umane. El nu este doar Cel care conduce cursul evenimentelor istorice, ci poate să conducă și viața noastră dacă îi permitem.

Marti, 17 martie – Roma și căpetenia legământului

4. Citește Daniel 11:16-28. Ce elemente noi aduce această descriere?

În Daniel 11:16 pare să ni se prezinte tranziția puterii de la împărății greci la Roma imperială. „Țara minunată” era vechiul Israel, unde se afla Ierusalimul, iar noua putere care urma să preia acea zonă era Roma imperială. Același eveniment mai este reprezentat prin extinderea geografică a cornului mic, care ajunge până la „țara cea minunată” (Daniel 8:9). Astfel este clar că puterea care avea să stăpânească lumea în acel timp era Roma imperială.

Câteva indicii suplimentare în relatarea biblică întăresc această idee. De exemplu, „asupritorul” care impune biruri cu siguranță face referire la Octavian, care s-a intitulat Caesar Augustus. Domnul Isus S-a născut în timpul lui - știm că Maria și Iosif au mers la Betleem pentru recensământul făcut în vremea lui (Daniel 11:20). De asemenea, conform profeției, acest domnitor avea să fie urmat de un „om disprețuit” (Daniel 11:21). După cum arată istoria, Augustus a fost urmat la tron de Tiberius, fiul său adoptiv. Despre Tiberius se știe că a fost o persoană excentrică și josnică.

Dar cel mai important punct este că, așa cum spune și relatarea biblică, în timpul domniei lui Tiberius „căpetenia legământului” (Daniel 11:22) avea să fie nimicită. Acest lucru face referire clară la răstignirea lui Hristos, numit și „Unsul (Mesia)” (în KJV, „Prințul” - Daniel 9:25 și Matei 27:33-50), care a fost dat la moarte în timpul domniei lui Tiberius. Faptul că Isus este numit aici „căpetenia legământului” (în KJV, „Prințul legământului”) este un indiciu care ne ajută să vedem desfășurarea evenimentelor istorice, oferindu-le din nou cititorilor o dovadă puternică a atotcunoașterii lui Dumnezeu. El a împlinit ce spusese mai dinainte prin profeți, așa că putem avea încredere că tot ce a spus El despre viitor se va împlini.

Ce ne spune faptul că, în mijlocul evenimentelor descrise în Daniel 9, apare Mesia, „Prințul legământului”?

Miercuri, 18 martie – Roma

5. Cine este puterea care avea să apară după Roma imperială? Daniel 11:29-39

Daniel 11:29-39 se referă la un nou sistem de putere. Deși acest sistem este de fapt o continuare a Imperiului Roman păgân și moștenește unele caracteristici ale predecesorului său, în unele aspecte este totuși diferit. Biblia ne spune că „de data aceasta lucrurile nu vor mai merge ca mai înainte” (vers. 29). Dacă privim în continuare vedem că acest sistem acționează ca o putere religioasă. El își îndreaptă atacul în special asupra lui Dumnezeu și asupra poporului Său. Să vedem câteva dintre caracteristicile și acțiunile acestui „împărat”:

- El va fi „mâniș împotriva legământului sfânt” (vers. 30). Cu siguranță că aceasta este o referire la legământul mântuirii, iar împăratul se opune.

- Va trimite forțe care vor „spurca Sfântul Locaș” și vor face să înceteze „jertfa necurmată” (vers. 31). În Daniel 8, se spunea despre cornul cel mic că a surpat temelia „Locașului celui Sfânt” și a smuls „jertfa necurmată” (vers. 11). Acesta trebuie înțeles ca un atac spiritual împotriva lucrării lui Hristos în sanctuarul ceresc.

- Ca o consecință a atacului său împotriva sanctuarului, această putere va aduce „urâciunea pustiirii” în Templul lui Dumnezeu. Expresia paralelă „nelegiuirea pustiirii” arată spre apostazia și răzvrătirea cornului mic (Daniel 8:13).

- Această putere persecută poporul lui Dumnezeu: „Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului” (Daniel 11:35). Acest lucru ne reamintește de cornul cel mic, care a doborât la pământ o parte din oștire și din stele și le-a călcat în picioare (Daniel 8:10; compară cu 7:25).

- Acest împărat „se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor” (Daniel 11:36). Deloc surprinzător, cornul cel mic va vorbi „cu trufie” (Daniel 7:8), chiar împotriva lui Dumnezeu (vers. 25).

Ar putea fi amintite și alte asemănări, dar, pe baza celor citite în Daniel 7 și 8, cine este această putere și de ce este atât de important pentru noi, în ciuda presiunilor sociale, să o identificăm?

Joi, 19 martie – Evenimentele finale

6. La ce evenimente se referă Daniel 11:40-45?

Expresiile următoare ne ajută să înțelegem acest text:

Vremea sfârșitului: Expresia „vremea sfârșitului” apare doar în Daniel (Daniel 8:17; Daniel 11:35,40; Daniel 12:4,9). O examinare a profețiilor din Daniel ne arată că vremea sfârșitului începe odată cu căderea papalității, în 1798, și va ține până la învierea celor morți (Daniel 12:2).

Împăratul de la miazănoapte: La început acest nume se referea la dinastia seleucizilor, dar apoi a făcut referire la Roma imperială și, în cele din urmă, la Roma papală. De aceea, expresia nu descrie o locație geografică, ci pe vrăjmașul spiritual al poporului lui Dumnezeu. Mai mult, trebuie să observăm de asemenea că împăratul de la miazănoapte reprezintă o contrafacere a adevăratului Dumnezeu, care în Biblie este asociat simbolic cu nordul (Isaia 14:13).

Împăratul de la miazăzi: La început acest nume se referea la dinastia ptolemeizilor din Egipt, la sud de Țara Sfântă. Dar, în desfășurarea profeției, expresia dobândește o dimensiune teologică și este asociată de unii erudiți cu ateismul. Comentând referitor la Egiptul din Apocalipsa 11:8, Ellen G. White spune: „Acesta este ateismul.” - *Tragedia veacurilor*, p. 269

Muntele cel slăvit și sfânt: în vremurile Vechiului Testament, această expresie făcea referire la Sion, capitala și inima Israelului, localizat geografic în Țara Făgăduinței. După cruce, poporul lui Dumnezeu nu mai este definit etnic și geografic. De aceea, „muntele cel sfânt” trebuie să fie o denumire simbolică a poporului lui Dumnezeu din întreaga lume.

Prin urmare, am putea interpreta evenimentele în felul următor: (1) împăratul de la miazăzi îl atacă pe împăratul de la miazănoapte: Revoluția Franceză a încercat să facă să dispară religia și să învingă papalitatea, dar a eșuat. (2) împăratul de la miazănoapte îl atacă și îl învinge pe împăratul de la miazăzi: forțele religiei conduse de papalitate și aliații săi vor învinge în cele din urmă forțele ateismului și vor forma o coaliție împreună cu vrăjmașul învins. (3) Edomul, Moabul și fruntașii copiilor lui Amon vor scăpa: unii dintre cei care nu au fost numărați printre copiii credincioși ai lui Dumnezeu se vor alătura lor în ultimul ceas. (4) împăratul de la miazănoapte se pregătește să atace muntele cel sfânt, dar forțele răului sunt distruse și împărăția lui Dumnezeu este inaugurată.

Ce mângâiere avem știind că, la final, Dumnezeu și poporul Său vor fi biruitori?

Vineri, 20 martie – Un gând de încheiere

Este interesant că, cel puțin cu referire la Daniel 11:29-39, Martin Luther a identificat „urâciunea pustiirii” din Daniel 11:31 ca fiind papalitatea cu învățăturile și practicile sale. Astfel, legătura dintre Daniel 11 și Daniel 7 și 8 întărește ideea susținută de Luther și de mulți alți comentatori protestanți că instituția papalității și învățăturile sale constituie împlinirea acestor profeții în istorie. În aceeași idee, Ellen G. White spune: „Nicio biserică dinăuntrul hotarelor jurisdicției Romei n-a fost prea mult lăsată netulburată ca să se bucure de libertate de conștiință. De îndată ce a câștigat puterea, papalitatea a întins mâna pentru a-i zdrobi pe toți aceia care refuzau să recunoască dominația ei și, una după alta, bisericile s-au supus stăpânirii ei.” - *Tragedia veacurilor*, p. 62

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 34-40

1. Ce referință profetică la evenimentul de la Golgota găsim în menționarea oaselor celui neprihănit?
2. De ce este sfătuit cititorul să nu se mânie pe cei răi?
3. La cine este îndemnat cititorul să privească, să se uite bine?
4. La cine ne duce gândul, citind despre ce era scris în sulul cărții?

Evanghelizare, subcapitolul „Aspecte cu privire la menținerea interesului”

5. De ce subiecte trebuie să se ocupe învățătorii adevărului?